

Naar dette Lovforslag vedtages, kan Ministeren bruge Direktoratet, som han vil. Direktoratet bliver efter dette Forslag et Departement under Ministeren, men der staar ikke et eneste Ord om, hvor Direktoratet skal anbringes, det staar til Ministeren at gjøre det, som han vil; altsaa forsaavidt er det, at det er lagt under Ministeren som et Departement. Nu vil jeg tillade mig at sige de ærede Herrer, at naar de ikke oprette et Sekretariat i Ministeriet, hvad jeg ingenlunde har fræbedet mig — jeg har blot sagt, at det er en Vei, men at man ogsaa kan gaa en anden Vei — saa er det, man har givet, et Departement, og saa kan De gjerne kalde det et Generalpostdirektorat, om De ville. Enten har Ministeren et Sekretariat, som han lægger under et Departement i Ministeriet, og det ville De forbyde ham, eller ogsaa lave De et Generaldirektorat, et Departement for Ministeren. Det, man har budt mig, baade ved 2den Behandling og i Udvalget, er et Sekretariat, bestaaende af en Expeditionssekretær eller en Fuldmægtig med Assistenten eller Lignende. Man vil forbyde mig at lægge det ind under et Departement i Ministeriet og fordrer, at Ministeren selv skal være Kontorchef eller Departementschef for Postvæsenets Overbestyrelse i Ministeriet, og det er det, jeg har afvist. Sekretariatet har jeg ikke afvist som en Umulighed, men jeg ønsker det ikke. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i, at det Naturlige er, at der er direkte Rapport mellem General-Postdirektøren — man kalde ham, hvad man vil — og Ministeren, at han har Referat til Ministeren. Det ærede Medlem synes at være i den Tro, at dette er Tilfældet for Jernbanevæsenet. Det er det ikke. (Berg: Det burde være saa!). Ja, at det burde være, er en anden Ting. Den hele Ordning er saaledes, at det ikke er forbudt Jernbanedirektøren at tale med Ministeren, men det betyder ikke Noget; han skal skrive og gjøre Indstillinger. Det Samme vil være Tilfældet, naar der kun kommer et Sekretariat i Ministeriet. Nu kan jeg godt forstaa, hvad det ærede Medlem sagde, at navnlig tidligere, dengang Udsondringen stete i 1873, og man indrettede en Overpostbestyrelse med juridiske Kandidater, som det ærede Medlem talte om, var der et Ønske

hos den praktiske Postbestyrelse at komme bort fra dette Forhold. Men det er jo nu ogsaa omordnet siden 1882—84. Nu er det saaledes paa de ministerielle Postkontorer, at de, der komme derind, blive der eller komme ud i den praktiske Tjeneste; der er heller ikke mere Tale om, at der kræves af Folk, at de skulle være juridiske Kandidater for at blive ansatte der, men kun, at de kunne bruges; men jeg kan stadig godt forstaa, at navnlig de, der ere avancerede op i den praktiske Postetat, kunde ønske at faae Postbestyrelsen gjort saa selvstændig som mulig og at komme saa langt bort fra Ministeriet, at de selv bleve raadige over Postbestyrelsens Forhold. Det kan jeg særdeles godt forstaa. Men at Rigsdagen kan ønske det, det kan jeg ikke faae ind i mit Hovede, og det kommer jeg aldrig til at faae ind i mit Hovede. Jo fjernere de komme fra Ministeren, desto fjernere komme de ogsaa fra Rigsdagen, det følger af sig selv, og jo mere de Herrer udvikle Postbestyrelsen selvstændig mod Ministeren og give Magten til Postbestyrelsen, desto mindre kunne de faae Postvæsenet i Tale gennem Ministeren, det følger af sig selv. De Herrer virke for en Ordning, som ganske vist Noget i Postetaten kunne ønske — det kan jeg forstaa — men som ingenlunde Rigsdagen i og for sig bør ønske sig; thi Forholdet til Rigsdagen vil derved blive adskilligt vanskeligt og værre. Jeg kan i og for sig vel være tjent med at blive stilt af med Noget af Postadministrationen, personlig kan enhver Minister være tjent med det, men Rigsdagen er ikke tjent med, at det Forslag vedtages. Naar de Herrer ville gaa i Detaljer i Deres Behandling, som De jo ville, og naar De Alle jævnlige have Ønsker paa Postvæsenetsomraadet, som Ministeren skal fyldestgjøre, kunne De ikke være tjente dermed. Det er ulogisk gjort. Jeg kan paa den anden Side heller ikke tillade, at de forhandle direkte med Postbestyrelsen, det maa gaa gennem Ministeren. Stillingen bliver altsaa svækket for Rigsdagen. Jeg tror, at Postvæsenet i og for sig kan være tjent med at være en Institution, der kommanderer sig selv og har saa lidt som muligt med Ministeren at gjøre, men Lovgivningsmagten kan ikke være tjent med det Forhold. Jeg har tidligere tilladt mig at sige, og jeg gjentager det nu, at jeg meget godt kan give